

Resebrev 15

Korsika – Elba – Giglio – Italienska fastlandet – Anzio.

26 juni – 25 juli

Efter att ha lämnat ankarviken på Isola de Porri seglade vi tillbaka till Maddalena skärgård på vår väg norrut mot Korsika. Maddalena skärgård är fantastiskt fin med många naturliga och skyddade ankarvikar. Det kändes som att befinna sig i Kosterkärgården då det är granit i bergen. Bergarterna är uppblandade och är mer poröst varför fantasifulla klippbildningar uppstått. Det var förförande vackert här och speciellt vid solnedgången när färgerna djupnat. Vi gick in i hamnen Maddalena och fick en bra förtöjning. Ön har varit en betydande militärbas vilket den lilla staden gav en tydlig prägel av. Här bunkrade vi upp ordentligt. Efter att ha burit färdigt och spolat av Hokus Pokus och oss själva från ett tjockt lager salt avslutade vi dagen med att inta en pizza tillsammans med ”Jajja” på en restaurang vid kajen.

Vi satte kurs mot Bonifacio och Korsika. Sundet mellan Sardinien och Korsika heter Bonifacio Strait. Här är ett beryktat blåshål men denna dag var det ganska lugnt. Utanför inloppet låg ett av de stora kryssningsfartyg vi läst tidigare om. Detta fartyg hade lägenheter som alla hade egna balkonger längs sidorna. Det var alldeles för stort för att kunna gå in i hamnen varför lägenhetsinnehavarna kördes in i hamnen med slupar. Bonifacio är en av de mest speciella naturhamnarna i västra Medelhavet och skyddad av höga och branta berg. Det är först när man kommer intill som man ser öppningen och man seglar in i en korridor och finner fullständigt lä. Hamnen har använts sedan antiken. Att få plats här brukar vara synnerligen svårt på säsong då det är en mycket populär hamn inte minst bland de väl besuttna här nere. Staden ligger uppe på bergsplatån mellan hamnen och havet. Det är en trevlig gammal stad att vandra runt i och det är en underbar utsikt över hamnen uppifrån. I hamnen låg flera gigantiska segel och motorbåtar. Vi hade liksom inget gemensamt med deras ägare och vi blev inte heller bjudna ombord. Vi låg förtöjda i en marina på en av pontonerna och lagom från själva kajen vilket visade sig vara lyckat. En lite större tysk segelbåt klämde sig med dödsförakt längst in och förtöjde längs kajen. Dom såg mycket nöjda ut och vinkade till sig en servitör från en restaurang på kajen. Efter en stund serverades dom ombord. Nöjet varade fram till sena kvällen för då startade utomhusdiskoteket 15 m från deras båt. Det lugnade sig vid fyra-femtiden på morgonen. När vi vaknade hade den tyska båten försvunnit, kanske mätta men trötta och inte glada.

Vi låg här i tre nätter och det var återigen kuling. En av dagarna tog vi turisttåget upp till gamla stan och strosade runt. Vi hade knytkalas i vår båt med ”Jajja” och ”Pela” och hade samtidigt första parkett till kaj promenaden. Senare satte vi oss mitt i synden och drack varierande drycker. När vädret lugnat sig något seglade vi upp på ostsidan och lä av Korsika till ankarviken Port de Rondinara. Vi låg skyddade för den direkta vinden men fick in ordentligt med inbärning på natten. Det är mindre bra när vinden kommer från ett håll och svallet från sidan vilket det gjorde. Denna natt fick vi ligga på magen med armarna ut för att inte ramla ur kojen eller snurra runt. Det var många båtar i viken och alla rullade kraftigt. Fastän det rullade låg vi kvar två nätter då vi låg skyddade från den tilltagande vinden.

Då det inte ville sluta att blåsa bestämde vi oss för att segla längs ostsidan. Här är det långt mellan hamnarna och det finns inte många bra calor men dom som finns dom finns och dom använde vi. Nästa hamn vi gick till var Solenzara som ligger mitt på ostsidan av Korsika.

Efter att ha legat ute i calor i nästan en vecka behövde vi fylla på förråden. Vi hade läst att vildsvin är en av Korsikas främsta delikatesser varför vi bestämde att det skall vi ha. Vi travade runt och letade efter en trevlig restaurang och med oss hade vi en bild på ett vildsvin som vi klippt ur en broschyr. Ordet vildsvin fanns inte i vårt franska lexikon. Tyvärr så var det fel säsong för honungsgriljerade vildsvin så vi beställde in en färdig komponerad meny med hjälp av en tysk dam vid bordet bredvid. Mannen hade flyttat på sin tallrik och ritade en teckning med kolpenna på bordsduken som var av papper. När han var klar med teckningen skar han ut en fyrkant ur duken och rullade in den i en ren servett. Vi fick in en fyrrätters måltid som satt fint. Det var en gammal dam som hade restaurangen och hon blev mycket vördnadsfullt och hjärtligt bemött av många som tydligen var stamgäster.

Nueva hade nu seglat ikapp oss och Pela hade seglat över till Rom för att hämta sin son med tjej och en kompis. Jajja låg fortfarande i samma takt som oss. Vi gör alla våra avstickare men strålar sedan samman i någon hamn igen. När vi lämnade hamnen hade vi både bunker och ren tvätt. Nästa anhalt blev en liten hamn som heter Campoloro. Här hände inte så mycket. I marinan fanns ett stort internetcafe där vi hamngäster fick använda internet en timma per dag gratis.

Vi seglade vidare till Bastia som är den nordligaste hamnen på ostsidan. Bastia är en större hamn med färjetrafik bland annat till Italien, Frankrike och Sardinien. I hamninloppet blev vi mötta av en marinero i en liten båt. Mannen såg mycket sydländsk ut och hade en stor halmhatt på sig. Han visade in oss till en båtplats men vi lyckades övertyga honom om att vi skulle ligga på en annan plats som låg bredvid Nueva. Marineron var på mycket gott humör och sjöng.

När vi kom till kontoret och betalade var marineron där tillsammans med en kollega och en kontorist. Jag bad honom ta på sig hatten och sedan fotograferade jag dem. På väggen hängde en fin karta över Korsika med bilder på alla hamnarna. Både Ulla och jag beundrade den och frågade om dom hade fler. Han sa att dom var slut och mycket sällsynta. När vi gick till båten gick marineron ikapp oss och gav oss en hoprullad karta och bad oss inte säga detta till någon. Ingen av de andra som var med fick någon. När vi kom till båten printade jag ut bilderna jag tagit inne på kontoret och gav till marineron när han passerade med sin båt. Han blev mycket glad och fortsatte att sjunga för oss. På kvällen gick vi alla runt och såg oss omkring. När vi sent på kvällen gick tillbaka till båten blev vi sugna på crepes och då var det stängt överallt där detta serverades. När vi nästan var hemma såg vi en liten bar som hade crepes. En vad vi tyckte mycket orutinerad kypare tog emot vår enkla beställning öl och crepes. När de satte på elplattan gick strömmen. Man fixade med säkringarna och strömmen kom igen men efter någon halvminut så gick strömmen igen. Detta upprepades några gånger varefter man stängde av några andra elslukare och då fungerade det. Vi fick vänta i en timma innan vi fått vad vi hade beställt. Att betala var inte heller fullt så enkelt men även detta gick till slut. När vi kom till hamnen var klockan mycket varför vi kröp till kojs.

Alldeles intill marinan låg en mycket stor och välsorterad Supermercado med en stor fiskdisk. Fisken var upplagd på ett tjockt lager av is och såg mycket fräsch och läcker ut. Vi köpte en stor härlig spätta, okokta kräftor och en levande krabba. En tidig morgon tog Nueva och vi ett tåg som tog oss tvärs över ön till Ajaccio. Här fick vi uppleva ett fantastiskt sceneri där vi åkte mellan och uppe på de höga bergen. Sträckan var inte så lång men det tog cirka 4 timmar. Det var kompressor matade motorer i alla vagnarna och de förde ett väldigt oväsen när kompressorerna arbetade upp trycket och det gick uppför. Det var olika på vilken lokförare det var. Detta märkte vi när dom bytte på halva vägen. Fast resan var lång så var det inte tråkigt då landskapet växlade. Tidvis hade vi en underbar utsikt med avgrunden på ena sidan

tåget. Vi traskade runt i ett mycket varmt Ajaccio och såg bland annat en stor staty på Napoleon. Då vi tycker det är roligt med tåg så åkte vi ett rundturståg vilket är ett bra sätt att se vad man bör se. Vi åt lunch på en restaurang i en liten gränd. Jag beställde musslor i Roquefortsås vilket var mycket gott. Ulla klämde till med en sallad. Efter ytterligare 4 timmar på tåg var klockan halv tio och den dagen var nästan slut. Innan den var helt slut samlades Nueva, Jajja och vi i vår båt för en kvällsfika. Christer fyllde 60 år nästa dag och Jajja och vi hade bestämt att uppvakta honom när dom somnat in ordentligt. Christer berättade att han fyllde år. Vi hade tidigare fått reda på om födelsedagen och Ann och Kaj låtsades vara sura att vi inte berättat för dom. Intet ont anande gick Christer och Ulla-Lena till kojs och efter en stund släckte dom ljuset.

Halv två smög Ann, Kaj, Ulla och jag försiktigt ombord, öppnade och sjöng allt vad vi orkade: ja må han leva. Två mycket yrvakna personer kröp ur kojerna då vi redan bänkat oss i båten. Ulla-Lena frågade, är det fest på gång? Och öppnade en flaska champagne. Vi blev kvar en stund. Kaj och Ann presentade med ett badlakan och vi med en välling/drinkklocka. Nu väntar vi på att klockan skall ringa. Nästa dag blev vi bjudna på middag i Nueva. Vi fick fransk musselsoppa till förrätt och ugnsbakad lax till varmrätt. Om vi fick efterrätt kommer vi inte ihåg men gott var det och kaffe, tårta och cognac fick vi.

Vädret var lite stabilare så vi hissade segel. När vi gick ur hamnen vinkade vår kompis marineron till oss och önskade oss lycka till på färden. Denna gick till Elba och en ankarvik som heter Proccio. Här brukade Napoleons syster Pauline bada. Nu var vi tillbaka i Italien. Vi kommer att sakna creme fraische och musslor. Det visade sig senare att det även fanns bra musslor på fastlandet. Efter att ha legat ett par dagar i hamn är det underbart att komma ut på havet där vinden svalkar och vi kan hänga efter båten och i kväljningen ankra upp i en ankarvik. Det är svårt att gå och lägga sig när natten är så ljummen. Till sjöss har vi som mest på oss badshorts och bikini byxor.

I Portoferraio lyckades vi få en plats vid den kommunala kajen som var iordninggjord med akter förtöjningar, vatten och el. För att få plats på dessa attraktiva ställen måste man komma rätt och ha tur. Här var Napoleon i husarrest i nio månader och vi klev upp för backarna och hälsade på i hans hem. Villan ligger mitt i en militärförläggning, högt och med en fantastisk utsikt över inloppet. Framför villan fanns en liten fin trädgård. Napoleon bodde bra. Längre in på ön hade han sitt sommarresidens. Efter en natt vid kaj flyttade vi ut i viken och ankrade upp på 3-4 m djup. In kom två likadana och stora båtar med höga master inseglande. Det visade sig att det var Italiens America Cup utmanare med sparringbåt. Dom förtöjde i en marina intill. Kajen var bevakad dygnet om med en beväpnad vakt. När man kom för nära blev vakten vaksam. På natten kom en kraftig åskby och Ulla vaknade och märkte att vi låg alldeles intill en annan båt. Jag rusade ut naken och jag lyckades komma fram innan vi slog ihop. Den andra båten var från Schweiz och ägaren tittade sömnigt på oss men reagerade inte. Han sa att han hade 40m kätting ute på 3-4 m djup och svepte därför runt med en enorm radie. Vi vinschade snabbt in vårt ankare och givetvis så hade han korsat vårt ankare varför vi fick lyfta upp hans kätting och hänga upp denna medan vi sänkte vårt ankare och kom loss med det och släppte sedan hans kätting. Under tiden vi kämpade i mörkret och vinden för att inte driva ned på honom vinschade han in och frågade hur det gick varför vi fick ryta till honom att släppa ut kätting. Vi var loss och lade ut ankaret igen långt från honom, sedan slutade det regna och blåsa. Vi somnade om igen och vaknade på morgonen i ett strålande solsken.

Vi seglade vidare runt Elba till Azzuro där vi ankrade upp i viken. Azzuro var en trevlig liten plats. Elba har två hamnar där den andra är Portoferraio.

Jan var på ingång. Han ringde och sa att han kommit till Rom och hyrt en bil och var på väg. Vi kom överens om att han skall komma med sista färjan till Portoferraio. Vi satte åter kursen tillbaka dit. På vägen gick vi in i ett kraftigt åskoväder med störtregn och sikt noll. Vinden hade vi givetvis i nosen. Vi slog på radarn och stängade vidare. Efter en stund drog ovädet vidare och vi kom in i hamnen i lugnt väder och ankrade upp en bra bit från Schweizaren. Jan ringde och berättade att han inte hittade var han skall lämna bilen och klockan var sen. Han fick sova i bilen. Nästa morgon kom han med Moby Baby, en tidig färja och jag hämtade honom med Filiokus. Vi kom lagom till båten när det började regna och vi satte oss under biminin och pustade ut. Man har en dubbel funktion med ett solskydd. Jan ville ha en whisky så det fick vi. Jan hade med sig post och tidningar hemifrån så vi fick en liten högtidsstund. Vi visade Jan runt i Portoferraio och nyttjade kaféliv. Vi passade på att bunkra upp med mat och div annat tungt.

Vi seglade vidare till Azzuro och ankrade upp i viken. På redan låg en alldeles fantastisk stor lustyacht. Infällt i babordssidan stod en 33' riggad segelbåt och efter den en Hobycat, på babordssidan ytterligare en Hobycat och en 30' ruffad motorbåt. Högre upp låg en jättestor gummibåt med motor. Alla båtarna hade egna dävertar och yachten var byggd så att alla båtarna hade sin skraddarsydd plats. Inget stack ut utanför båtsidorna. Efter en stund kom en helikopter som landade på övre akterdäck. Akteröver var en stor akterlucka som var uppfälld. Där var ett par tenderbåtar förtöjda när de inte körde runt i viken eller till kaj. Yachtens namn var Tatoosh och var från St John, Antigua. Hade vi inte haft egen gäst ombord så hade vi bett dem titta över på en drink..

Vi seglade vidare på sydsidan av Elba och lade ankaret i en vik som heter Golfo di Campo. Vi badade och gjorde ingenting. På eftermiddagen tog vi gummibåten in till stranden och hittade en restaurang där vi köpte glass. Vi seglade vidare söderöver och passerade Monte Christo. Tyvärr är det mycket svårt att få tillstånd att gå iland där. Man måste söka tillstånd på något ministerium på Elba och ha en speciell anledning. Enda anledningen vi hade var att gå iland och det trodde vi inte skulle räcka. Vi seglade vidare till en mycket populär ö som heter Giglio där vi fann en bra ankringsvik. Här kunde man bara bada och äta vilket inte är så dumt.

Nu var vi tvungna att skaffa förnödenheter så vi satte kurs mot Puerto Ercole på fastlandet men där fick vi ingen plats så vi gick in i en Marina intill som heter Cala Galera. Där var också fullt men vi lyckades få en plats i alla fall till det facila priset av 70€. Vi sa ok och blev anvisade en plats som ägdes av en mäklare. Senare gick jag till mäklaren och fick förhandlat ned priset till 62€ men det satt långt inne. På seglatsen skulle jag göra mig fin och gick in på toaletten och rakade mig i varmvatten. Innan hade vi gjort vatten så tanken var full. Vädofv lades på och jag gick ut i sittbrunnen och var nöjd. När vi kommit fram märkte Ulla att varmvattenkranen var på vilket jag omedelbart blev rapporterad i en inte så vänlig ton. Vi vill inte gärna fylla på landvatten men vad skall vi göra så vi kopplade på en slang och fyllde 350L. När jag skulle lossa slangen läste jag på vattenplinten: non potabile. Då fanns det en annan kran på en annan plint där det fanns dricksvatten. Nu fick vi tömma ut 350L och fylla 350L, alltså hade vi nu fyllt 1050L vatten och hade endast 350L. Man får inte vara dum!

Nu var vi jättehungriga så vi gick på lokal och åt en härlig Prosciutto och till detta ett gott Italienskt vin. Solen var hård så vi blev en aning slöa efter vinet. Ont skall med ont föras så vi tog en kort promenad och sedan till båten flämtande i värmen. På marinans kontor fick vi reda på att dom kör en egen buss in till Puerto Ercole varje halvtimme och samma tillbaka fram till halvtolv på kvällen. Efter att ha vilat i några timmar fräschade vi till oss och tog minibussen

in till stan. Jan var på gott humör och bjöd på middag. Jan var glad varje dag och åt middag, Pasta med småmusslor. Mums, smaken sitter kvar i munnen. Kaffet bestämde vi skulle intagas på annan lokal. Glass åt vi gående. Den Italienska lösglassen är alldeles underbar. När vi passerade ett torg startade precis ett skådespel där 4 aktörer på långa styltor (som var fastsatta på benen) uppträdde med dans i långa kjolar, stora masker, fjädrar och olika uppsättningar till kraftig musik. Det var mörkt och fina effekter uppstod då de dansade med facklor och avfytrade fyrverkerier, och ljuskaskader. Dom var enormt duktiga. Man förvånades att dom klarade av att stå på dessa långa styltor, säkert i en och en halv timma. Man såg när dom bytte kläder vilket dom också gjorde stående. Något kaffe hann vi inte med innan vi lyckades komma med sista bussen tillbaka hem till Hokus Pokus.

När vi lämnade nästa morgon hade vi tänkt tanka men det var ogörligt för det hade alla andra också tänkt. Det var full kalabalik i hamnen då tågstationen låg nära inloppet. Alla väntande båtar blockerade infarten och det var som match race där fast med massor av båtar där alla försöker finna en fördel. Utanför hamnen låg Pela uppankrad. Pela hängde med oss till Santa Marinella där vi ankrade utanför hamnen. Vi bjöd Ray på middag och han spelade klassisk musik på gitarr till kaffet.

Nästa hamn blev Fiumicino. Inne i marinan var det massor med skräp i vattnet och det såg jätteäckligt ut. Marinan ligger i en mynning till en flod vilket var en av förklaringarna. Vi togs emot på pontonen av en marinero som hade massor med guld på sig. Stora halsband och ringar i jätteformat. Vi betalade för två nätter men fick inget kvitto. Tidigt näst dag tog vi tåget till Rom. Ray följde med och var en utmärkt guide. Vi hade en lång varm dag i Rom och vi såg bland annat Colosseum, Forum Romanum, Peterskyrkan, Pantheon och Spanska Trappan och mycket mycket mer. Vi hann med att stressa ned en Pizza. Nästa gång byter vi guide. På kvällen när vi kommit till hamnen gick vi till en gatuservering och åt en speciell helgrillad skinka som var mycket saftig samt annat kallskuret, allt smakade mycket gott så vi bad om påbackning. Denna dag orkade vi inte mer så vi stapplade till båten.

I Anzio hittade vi plats på den kommunala kajen. Dessa platser är bra för der är gratis men det finns varken el eller vatten. Det var här i Anzio som dom allierade landsteg under kriget. Här fanns fina musslor så jagi gjorde musselsoppa con Roquefort a la signor Mats. Ulla och jag firade 36 års bröllopsdag och hon uppvaktades med ett fång röda rosor. För exakt ett år sedan var vi mitt ute på Biscaya. Jan var med då också och han sa att inte heller då fick vi champagne. Jan ville bjuda på middag då det var hans sista dag ombord så vi traskade runt i hela stan för att leta upp en trevlig restaurang. Vi fann den på kajen alldeles intill där Hokus Pokus låg. Vi åt bland annat en mycket god helstekt fisk som heter Dorada.

Nu var vi framme vid den 25 juli och Jan skulle resa hem. Klockan 11.38 vinkade vi av honom vid tåget till Rom. Där fick han tillbringa några svettiga timmar innan flyget tog honom till Arlanda. Vi hade haft kul tillsammans i tio dagar. Jan var kvällstrött så det blev inte så många nätter. På väg tillbaka till Hokus Pokus gick vi in på ett museum där man hade en utställning på landstigningen i Anzio. Vi lämnade Anzio och seglade söderut. Vart hän? Det får ni reda på i nästa resebrev.

Med soliga och varma Italienhälsningar
Ulla o Mats